ΟΤΑΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΛΟΓΙΚΗ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

Δημοσιεύθηκε από kris - 18/01/2011 20:47

"ΚΛΕΙΣΤΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ" ΤΟ ΑΝΟΙΓΜΑ ΣΕ ΠΟΙΑ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ? ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΞΟΡΘΟΛΟΓΙΣΜΟ ΤΟΥΣ

Ή ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΩΝ ΑΛΥΣΙΔΩΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΥΠΑΛΛΗΛΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ ΔΥΝΑΜΙΚΟΥ

Μια από τις πιο επίμονες προτάσεις τα κυβέρνησης είναι το άνοιγμα των κλειστών επαγγελμάτων. Σε ιδεολογικό επίπεδο, λίγοι μπορεί να διαφωνήσουν με το παράδοξο της ύπαρξης περιορισμών στην είσοδο και τη δραστηριοποίηση σε συγκεκριμένα επαγγέλματα. Θα έλεγε κανείς ότι πράγματι –πολύ πριν την εφαρμογή του μνημονίου- θα έπρεπε να είχε εκσυγχρονιστεί το συγκεκριμένο πλαίσιο. Εδώ όμως αρχίζουν τα προβλήματα. Γιατί είναι διαφορετικό πράγμα ό εξορθολογισμός του υπάρχοντος καθεστώτος από την πλήρη ισοπέδωσή του και τη δημιουργία φιλέτων προς εκμετάλλευση από το μεγάλο κεφάλαιο της χώρας. Για να γίνει πιο διαυγής η θέση μου, ας εξετάσουμε με τις επιμέρους αλλαγές που προσπαθεί που προωθεί η κυβέρνηση και τις ρεαλιστικές συνέπειες τους.

Στους δικηγόρους, τα δύο βασικά μέτρα που προτείνει η κυβέρνηση είναι η κατάργηση των ελάχιστων αμοιβών τους κι η δυνατότητα τους να παρίστανται σε αστικά δικαστήρια εκτός της έδρας του Πρωτοδικείου τους, χωρίς να χρειάζεται νομιμοποίηση από δικηγόρο του Πρωτοδικείου στο οποίο δικάζουν (μέχρι σήμερα για να παρασταθεί ο δικηγόρος Αθηνών στο Πρωτοδικείο Κορίνθου π.χ. ο πελάτης έπρεπε να πληρώσει δύο γραμμάτια προείσπραξης, ένα για το δικηγόρο Κορίνθου κι ένα για το δικηγόρο Αθηνών). Αναφορικά με το πρώτο ζήτημα, η κυβέρνηση προτείνει την υπογραφή συμφωνίας δικηγόρου-εντολέως από την οποία θα προκύπτει η αμοιβή του. Εάν δεν υπάρχει έγγραφη συμφωνία, θα γίνεται δεκτό ότι ο δικηγόρος εισέπραξε τη «νόμιμη αμοιβή», το ύψος της οποίας θα προσδιοριστεί είτε μετά από συμφωνία της ολομέλειας των δικηγορικών συλλόγων και των συναρμόδιων υπουργείων είτε (εφόσον η ολομέλεια δεν αποδεχτεί τη σχετική πρόσκληση εντός διμήνου) μονομερώς από τα εμπλεκόμενα υπουργεία. Επιπλέον, οι κρατήσεις που μέχρι τώρα γίνονταν υπέρ των ταμείων, των δικηγορικών συλλόγων και του ειδικού αναδιανεμητικού λογαριασμού νέων δικηγόρων θα γίνονται από ένα «ποσό αναφοράς», το οποίο θα καθορίζεται με τον παραπάνω τρόπο. Φαινομενικά οι εν λόγω ρυθμίσεις φαίνονται αθώες. Υπάρχει όμως ένα βασικό ερώτημα: Ποιος εξασφαλίζει ότι με το νέο σύστημα, δεδομένου ότι είναι πιθανό –για λόγους φοροδιαφυγής προφανώς- η αμοιβή που θα προβλέπει η συμφωνία δικηγόρων-πελατών να είναι χαμηλότερη απ' τις σημερινές προβλεπόμενες κατώτατες αμοιβές, τα ταμεία θα έχουν τα ίδια έσοδα με σήμερα; Μπορεί να εγγυηθούν οι κυβερνώντες ότι το «ποσό αναφοράς» θα είναι τέτοιο που θα εξασφαλίζει την ομαλή χρηματοδότηση των ταμείων; Μήπως απλά σε βάθος λίγων ετών τα έσοδα τους θα μειωθούν, οι εισφορές των δικηγόρων θα αυξηθούν και τελικά οι τελευταίοι θα στραφούν στην ιδιωτική ασφάλιση;

Περαιτέρω, όντως δεν έχει νόημα ο δικηγόρος να μη μπορεί να παρασταθεί χωρίς περιορισμούς σε αστικά δικαστήρια εκτός της έδρας του, τη στιγμή μάλιστα που ήδη έχει αυτή τη δυνατότητα για τα ποινικά δικαστήρια. Εδώ, όμως, προκύπτει ένα άλλο ζήτημα. Εάν καταργηθεί σήμερα αυτή έστω η στρεβλή ρύθμιση, οι δικηγόροι της επαρχίας, οι οποίοι κατά βάση ανήκουν στα μεσαία κοινωνικά κι οικονομικά στρώματα, θα έχουν όφελος ή θα βληθούν καίρια οικονομικά, ειδικά αν –όπως φημολογείται- καταργηθεί κι η υποχρεωτική παράσταση στα συμβόλαια; Γι' αυτό, άλλωστε, λέγεται ότι υπάρχει διχογνωμία εντός της ολομέλειας των δικηγορικών συλλόγων, αφού οι εκπρόσωποι των επαρχιακών συλλόγων αντιτίθενται σε αυτή τη ρύθμιση ενώ οι εκπρόσωποι των συλλόγων των μεγάλων αστικών κέντρων την αντιμετωπίζουν ευμενώς. Συμπερασματικά, δε μπορεί να γίνει κατανοητό με ποιο τρόπο οι ρυθμίσεις αυτές θα μειώσουν την ανεργία και το κόστος των

παρεχόμενων υπηρεσιών, όπως διατείνεται η κυβέρνηση. Κάθε σώφρων άνθρωπος αντιλαμβάνεται ότι αναμένεται ανακατανομή της δικηγορικής ύλης με αποτέλεσμα τη συγκέντρωσή της σε λιγότερα άτομα.

Αντίστοιχα, προτείνεται η κατάργηση των ελάχιστων αμοιβών των μηχανικών. Κι εδώ εμφανίζονται τα ίδια ζητήματα: η επιλογή αυτή θα ενισχύσει ή θ' αποδυναμώσει τον ασφαλιστικό φορέα των μηχανικών; Εξασφαλίζεται με αυτό τον τρόπο η μείωση της τιμής των υπηρεσιών τους; Όσον αφορά τους συμβολαιογράφους, το τοπίο είναι ακόμα θολό. Υπολογίζεται ότι ο τζίρος του κλάδου ανέρχεται σε 350 εκ. ευρώ ετησίως, ποσό στο οποίο θέλουν να συμμετάσχουν οι τράπεζες. Πιθανολογώ ότι στόχος των τραπεζών είναι ν' αποκτήσουν τη δυνατότητα να κάνουν οι ίδιες τις συμβολαιογραφικές πράξεις, όταν αυτό απαιτείται, μέσω δικού τους συμβολαιογράφου-υπαλλήλου. Αν τελικά συμβεί αυτό, οι συμβολαιογράφοι θα απολέσουν μεγάλο μέρος της ύλης τους και συνακόλουθα η τιμή των υπηρεσιών τους προς τους ιδιώτες θ' αυξηθεί κατακόρυφα (μην περιμένει κανείς στην περίπτωση αυτή λ.χ. το πληρεξούσιο να κοστίζει 40 ευρώ, όπως συμβαίνει σήμερα).

Πιο εναργές παράδειγμα είναι αυτό των φαρμακοποιών. Εδώ κι εβδομάδες οι τελευταίοι βρίσκονταν σε διάλογο με τον αρμόδιο υπουργό Α. Λοβέρδο, ο οποίος μάλιστα τους είχε καλέσει να τα βρουν μαζί του, ειδάλλως θα τους παρέπεμπε στον «κακό», κ. Παπακωνσταντίνου. Ο διάλογος έλαβε χώρα και κατέληξαν στο ότι διαφωνούν μόνο στις τελικές ρυθμίσεις σχετικά με τα πληθυσμιακά κριτήρια (προτείνεται από το ένα φαρμακείο ανά 1500 κατοίκους να ισχύει το ένα ανά 1000) και τη διεύρυνση του ωραρίου τους. Στη φάση αυτή, οι συνδικαλιστές του κλάδου μετέβησαν στις Βρυξέλλες (δε γνωρίζω αν η επίσκεψη αυτή έγινε κατόπιν ή άνευ συμφωνίας με τον κ. Λοβέρδο) για να εκθέσουν τις απόψεις τους στον εκπρόσωπο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής της τρόικας κ. Ντερούζ. Η κίνηση αυτή αποδεικνύει απτά πλέον και χωρίς προσχήματα ότι οι Έλληνες πολίτες είναι πιο ωφέλιμο να απευθύνονται στην τρόικα για τα ζητήματα που τους αφορούν κι όχι στους αρμόδιους υπουργούς. Τώρα, αν αυτό δε συνιστά κατάλυση της εκτελεστικής εξουσίας, δεν καταλαβαίνω τι εστί.

Εν τέλει, στις 14-1-2011 ο κ. Λοβέρδος συναντήθηκε με τους εκπροσώπους των φαρμακοποιών και τους ανακοίνωσε ότι η τελική δέσμη προτάσεων του περιλαμβάνει τα προαναφερθέντα αλλά και την πλήρη απελευθέρωση του ιδιοκτησιακού καθεστώτος, κάτι που δεν είχε τεθεί σε καμία προηγούμενη συζήτησή τους. Εάν αυτό δεν είναι προσχηματικός διάλογος, τι είναι; Παράλληλα, ο κ. Λοβέρδος έχει δημόσια παραδεχτεί δύο πράγματα: 1) ότι πράγματι η χώρα διαθέτει υπερβολικά μεγάλο αριθμό φαρμακείων (η αναλογία στην Ελλάδα είναι ένα φαρμακείο ανά 800 κατοίκους ενώ στην ΕΕ ένα ανά 3500) και 2) ότι η εμπειρία αποδεικνύει ότι το άνοιγμα νέων φαρμακείων δε σηματοδοτεί την αναδιανομή της φαρμακευτικής δαπάνης αλλά τη διεύρυνσή της. Επομένως, τι έχει να προσφέρει στο κράτος η απελευθέρωση του ιδιοκτησιακού καθεστώτος των φαρμακείων; Απάντηση: τίποτα. Οι μόνοι που θα ευνοηθούν είναι αυτοί που πιέζουν να εισέλθουν στη σχετική αγορά (βλ. ιδιοκτήτες αλυσίδων σούπερ μάρκετ). Επιπρόσθετα, η απελευθέρωση των ωραρίου θα ενισχύσει τα μεγάλα φαρμακεία που έχουν ευρεία πελατεία αλλά και πολυμελές προσωπικό για να την εξυπηρετούν από Δευτέρα έως Σάββατο. Ποιοι θίγονται άμεσα; Οι φαρμακοποιοί που εργάζονται μόνοι τους, έχοντας ένα μέσο εισόδημα και περίμεναν (ιδιαίτερα στην επαρχία) την εφημερία της Δευτέρας, της Τετάρτης και του Σαββατοκύριακου για να έχουν αυξημένο τζίρο.

Από τα παραπάνω γίνεται αντιληπτό ότι ουσιαστικά στόχος της κυβέρνησης είναι η εφαρμογή στην Ελλάδα του αγγλοσαξωνικού προτύπου οικονομίας με την υπαλληλοποίηση των ελεύθερων επαγγελματιών και την «αντικατάστασή» τους από εταιρικά σχήματα. Οι προτεινόμενες αλλαγές είναι η βάση και θα εξειδικευτούν στη συνέχεια (μην ξεχνάμε ότι μετά την υπογραφή του μνημονίου το Μάιο του 2010, ακολούθησαν δύο επικαιροποιήσεις του, οι οποίες περιείχαν επαχθέστερα μέτρα και δεν πέρασαν καν από τη Βουλή). Απότοκο αυτής της πολιτικής θα' ναι η συρρίκνωση της μεσαίας τάξης, στην οποία ανήκει η πλειοψηφία των δικηγόρων, μηχανικών, συμβολαιογράφων , φαρμακοποιών. Ταυτόχρονα, ενώ οι τάξεις αυτές βάλλονται ευθέως, οι υπόλοιπες κοινωνικές ομάδες σφυρίζουν αδιάφορα. Η κυβέρνηση έχει πράγματι καταφέρει να ενεργοποιήσει τον

κοινωνικό αυτοματισμό.

Όπως εξ αρχής ανέφερα, τα κλειστά επαγγέλματα συνιστούν αναχρονισμό που πρέπει να ανατραπεί. Το να γίνεται, όμως, τώρα αυτό και μάλιστα στην κατεύθυνση που προκρίνεται δεν είναι απλά αλυσιτελές αλλά βουτιά στο κενό. Εν προκειμένω, πιστεύω ότι είναι εξαιρετικά χρήσιμο να ανατρέξουμε στο νομπελίστα οικονομολόγο Πωλ Κρούγκμαν, ο οποίος στο βιβλίο του «Η κρίση του 2008 και η επιστροφή των οικονομικών της ύφεσης» (εκδ. Καστανιώτη, Αθήνα, 2008) μας προσφέρει χρήσιμες παρατηρήσεις. Επισημαίνει ότι η προσπάθεια του ΔΝΤ, κατά την εμπλοκή του στην οικονομική κρίση της Ασίας της δεκαετίας του 90', να αποδυναμώσει τις ευνοούμενες ομάδες που λυμαίνονταν τις τοπικές οικονομίες, κάθε άλλο παρά συνέβαλε στην ανόρθωση των εκεί οικονομιών (βλ. κεφ. 4ο, 5ο). Μολονότι ήταν ορθή η ιδέα, η εφαρμογή της αντίστοιχης πολιτικής εν καιρώ κρίσης δεν προσέφερε εποικοδομητικά αποτελέσματα. Κάτι αντίστοιχο θεωρώ ότι συμβαίνει με το θέμα των κλειστών επαγγελμάτων στην Ελλάδα. Ναι, πρέπει να μεταρρυθμιστούν οι σχετικές διατάξεις. Όχι όμως τώρα που η ύφεση κι η ανεργία καλπάζουν και κυρίως όχι με αυτόν τον τρόπο. Τα αγνοεί όλα αυτά το οικονομικό επιτελείο της κυβέρνησης ή απλά νομοθετεί με συγκεκριμένη στόχευση, αποβλέποντας στην περαιτέρω αποδυνάμωση των μεσαίων στρωμάτων της ελληνικής κοινωνίας και την παροχή νέων «επενδυτικών» ευκαιριών στην πλουτοκρατία;

Λευτέρης Ζ. Λαγός, Δικηγόρος, υποψήφιος διδάκτορας ΕΚΠΑ
Βαθμολογία:
0
Η ψήφος σας: Κανένα
Post to Twitter

==========

Απ: ΟΤΑΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΛΟΓΙΚΗ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

Δημοσιεύθηκε από nataliawoj - 08/06/2016 00:41

_____

Polu wraio ar8ro :)

==========

Απ: ΟΤΑΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΛΟΓΙΚΗ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

Δημοσιεύθηκε από nicole612 - 21/06/2016 21:53

_____

Sobaro kai ousiodes ar8ro :) Mpravo :)

==========